

La tria

per Andreu Loncà

LUANG PRABANG

"Antiga capital de Laos del segle XV", diu somrient el guia que ha après castellà a Cuba. La ciutat és petita. Només hi ha tres carrers i dos rius que la circumden. I somriu. El riu Mekong i en Nam Khan, que n'és un afluent. El Mekong, que naix a Himàlaia i desemboca al mar de la Xina, és a tocar de l'hotel. Els carrers provenen de l'època colonial francesa. Es van declarar independents de França el 1954, afirma amb la lliçó apresada. Ara Laos és un país comunista. Hi ha un sol partit; ell hi pertany. N'està content. El Mekong sempre baixa marronós. És ample, calmat i hipnòtic. S'assembla a una antiga via romana fluvial. "És mare i món", ens diu. De tant en tant hi veus barques allargades o naus que el solquen d'un costat a l'altre; pescadors, canalla bruna que relleueix al sol, cases a la vora amb motos i parabòliques. Boscos de bambú. Arbres memorables. Quan arribes a l'hotel et conviden a un té verd, somrients. El sostre és de fusta, d'aire colonial. Els laosians són petits i somriuen. A l'aeroport tot és més manual, diu la companya de viatge. En el control de passaports els funcionaris militars estan col·locats l'un darrere l'altre, rere unes estranyes finestretes on esperes perquè et facin el visat. Són joves, o ho semblen. Al cap de quatre funcionaris et fan pagar trenta-sis dòlars per cap –un pel servei, s'especifica. Ja tens el visat i el passaport timbrat.

A la ciutat hi veig plantes que em recorden un viatge a un país tropical. Els records se'm barregen. Palmeres i cocoters i cases que semblen fetes de llauna. L'hotel és de dos plantes. L'humitat és densa. El silenci és dens. "El clima és tropical i ara que vénen vostès de vacances és el temps de les pluges", diu el guia. I somriu. Quan vol expressar una cosa delicada somriu. Quan recorda que el seu comunisme no és com el de Cuba, on fins la llet de les vaques és de l'estat, somriu. Plou cap al tard, al final de la visita. La pluja és una mica calenta. Pugem dalt d'un turó: graonades; budes del perdó, budes de la pau, turistes. Ens asseiem observant la posta del sol. Lentíssima. Som a Luang Prabang. El sol es demora entre núvols i selva. Recollim les flors caigudes de shampà a la Polinèsia, en diuen tiaré. Ens sembla impossible que siguem tan feliços.

VIATGES.

El riu Mekong naix a l'Himàlaia i desemboca al mar de la Xina.